

DE DUITSCHERS AAN DE BELGISCHE KUST.

Gaven wij onlangs een belangrijke serie afbeeldingen van de wijze waarop de Duitschers zich aan de Belgische kust geïnstalleerd hebben, hierboven brengen wij nog een interessante foto van de Duitsche mitrailleur-stellingen in de omgeving van Ostende. In de duinen zijn primitieve vestinkjes aangelegd, die een bijna zekere dekking bieden voor manschappen en geschut bij een eventueele landing der Geallieerden.

Den volgenden middag, 'n Woensdag, voerde ik mijn voornemen uit. Na eenig zoeken en vragen in de armelijke volksbuurt, werd ik verwezen naar een nauw slop, waarin bouwvallige huurkazernes stonden. Een dezer trad ik binnen. Een damp en lucht van zeepsop kwam mij uit het sousterrain tegemoet. Drie uitgesleten trappen moest ik bestijgen. Op de portalen die ik overliep, kwam mij van achter de deuren allerlei gerucht tegemoet: Schreeuwende kinderstemmen, naaimachine-geratel, het gekrijsch van snerpende vrouwenstemmen. Eindelijk was ik aan de zolderverdieping aangeland. Ik klopte aan de deur, een kinderstap naderde, de deur werd geopend en voor mij stond Betje.

Nimmer vergeet ik de verschrikte uitdrukking harer oogen, toen ze mij herkende. Het was alsof zij een spook zag. En evenmin zal ik het vergeten, hoe dat trotsche, gesloten meisje alle schuwheid voor haar onderwijzer met geweld bedwong en met beide handen mijn arm omvattende mij smeekend toefluisterde: „Meester niet .... aan mijn ... zieke moeder .... zeggen!"

Ik stelde haar zwijgend gerust, terwijl ik de zolderkamer binnentrad. Het was een armelijk vertrek, waar zelfs het allernoodigste ontbrak en toch zag 't er zindelijk en ordelijk uit. In het dakvenster stonden zelfs een paar bloempotten, waarboven een vogelkooi hing, wier gele bewoner het hoogste lied uitfloot. Langs een der lange wanden stond een ledikant, waarin een zieke lag, klaarblijkelijk Betje's moeder, een nog jonge vrouw met bleeke vermoeide trekken. Bij mijn binnentreden richtte zij zich moeizaam op. Toen ze hoorde wie ik was, stamelde zij een verontschuldiging: „niet naar den boel te kijken." Ik stelde haar gerust en vertelde haar dat ik eens kennis kwam maken met de familie van mijn nieuwe leerlinge.

Betje was mij op den voet gevolgd; ze scheen nog steeds te vreezen, dat ik haar wandaad vertellen zou, en haar oogen waren geen moment van mijn gelaat af.

Ondertusschen vertelde de vrouw mij haar levensgeschiedenis: Ze hadden langen tijd op een dorp in Utrecht gewoond; haar man was daar koetsier op een buitenplaats. Hij had echter den vorigen winter kou gevat, longontsteking gekregen en was kort voor het uitbreken van den oorlog overleden. Toen was zij met haar gezin naar Amsterdam getrokken, in de hoop hier werk te zullen vinden.

In den beginne had dit haar, een bekwame naaister, geen moeite gekost.

Toen was, helaas, de oorlog gekomen en hiermede werkloosheid. De weinige ondersteuning, die zij ontving, was niet voldoende voor haar en haar drie kinderen. Ze had het een na het ander moeten verkoopen en tot overmaat van ellende was zij door zorgen en ontbering ziek geworden.

En nu lag zij reeds dagenlang te bed. Wat er van de kinderen worden moest, klaagde zij onder tranen, wist zij niet. De beide jongsten gingen nog niet eens op school.

„Ja, als ik Betje niet had," ging ze voort en een gelukkige glimlach verhelderde haar gelaat, „dan wist ik geen raad meer. Zij zorgt voor de kleintjes, houdt de kamer schoon en moet toch nog naar school. Zij is mijn eenige troost in deze ellende!" — Vol verbazing keek ik dit zeldzame kind aan, dat zich hier zoo geheel anders gaf dan op school.

DE VERWOESTING IN BELGIË.

Nogeens weer de verwoesting in België: gezicht op het plein te Lombartzijde (in de omgeving van Westende). Rechts op den voorgrond de pastorie. Door de hevige beschieting is het plaatsje geheel verwoest.

„Zij spreekt mij altijd moed in," ging de zieke voort, „als ik wanhopig ben. Mijn laatste spaarcenten zijn nu op en ik weet niet meer, waarvan ik de eerste dagen leven zal. Toen ik eenige dagen geleden moedeloos was en weende, viel Betje mij om den hals en riep: „Huil niet, moedertje, ik zal er wel voor zorgen dat Jan en Ali geen honger lijden!" Ja, als ze nog een paar jaar ouder was, maar een meisje van nog geen twaalf jaar, wat kan die uitrichten?"

Dus voor haar kleine broer en zusje had Betje willen zorgen! — Nu wist ik, waarom drie dagen achtereen in mijn klas boterhammen vermist waren. Dwaas meisje! In haar kinderlijk onverstand had zij gemeend de haren op deze wijze te kunnen helpen. De verachting van haar kameraadjes moedig trotseerende, had zij gedaan, waartoe de nood thuis haar drong. Welk een groote liefde moest er in dat kleine kinderhart wonen. Nu begreep ik ook den smartelijken blik en de woorden:

„Een dievegge ben ik niet!" Zij had het met haar kinderlijk verstand niet voor verkeerd gehouden, daar waar de nood zeer hoog was, met eens anders eigendom te helpen, omdat ze niet anders helpen kon.

„Ja, als ik Betje niet had!" ging de zieke op zachten toon voort. „De kleinen hangen aan haar, alsof zij hun moeder is. En wie weet ook, hoe gauw zij er alleen voor zorgen moet. Mijn krachten verminderen snel!"

Daar viel opeens Betje voor haars moeders bed neder en de zieke teeder omvattende, riep ze angstig-smeekend uit: „Zeg dat niet weer, moeder! Zeg dat niet! U mag niet sterven! U moet gauw weer beter worden ...."

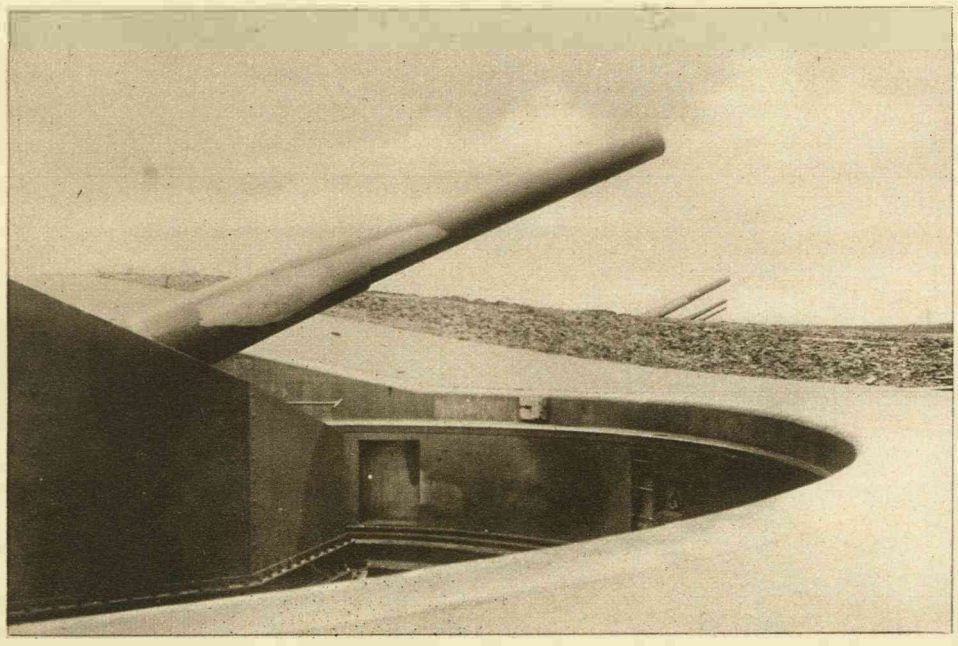
De zieke vrouw streek bewogen over het neergebogen kinderkopje en fluisterde: „Mijn lief kind!"

Ik zat er sprakeloos bij en schaamde mij de tranen niet, die in mijn oogen opwelden. Waar was mijn toorn van gisteren gebleven? Niets daarvan voelde ik meer, doch nu veeleer een soort beschaming. Hoe goed was het dat ik hierheen gegaan was. Hoe lief had ik nu dat vreemde, zeldzame kind met het liefdevolle warme hart; dat kind dat in levensernst en edele hoedanigheden zooveel hooger stond, dan haar luchthartige vriendinnetjes en dat zoo dapper en stilzwijgend al het leed van haar huisgenooten op haar jeugdige schouders genomen had.

Hier was hulp dringend noodig en heden nog zou ik hierover een dokter raadplegen, het andere zou zich dan wel vinden. Vóór alles moest ik evenwel Betje in de oogen van haar schoolmakkertjes rechtvaardigen, een taak die mij niet gemakkelijk zou vallen, want om haar daad in het rechte licht te zien, daarvoor waren ze nog te jong. Ik kon de werking van mijn strafrede verzwakken door aan mijn leerlingen mee te deelen, dat Betje niet met booze bedoeling of uit egoïsme aldus gehandeld had en dan zou ik de gelegenheid aangrijpen Betje voor te stellen als een voorbeeld van edele kinderliefde.

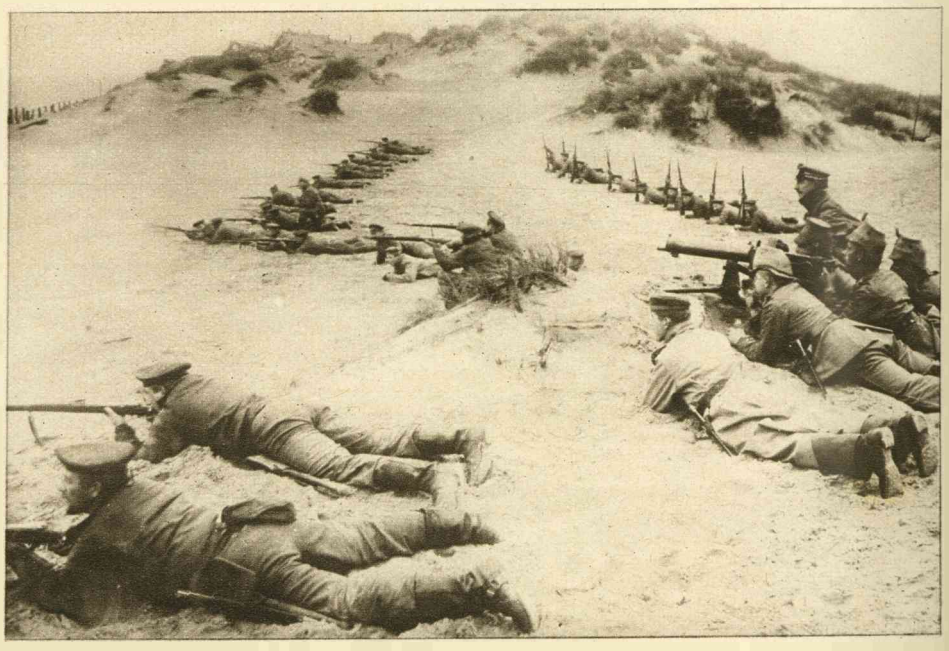
Ik zelf zou in 't geheel geen moeite ontzien om dit zeldzaam liefderijke kinderhart geheel voor mij te winnen.

Met dit ernstige voornemen verliet ik het zolderkamertje en terwijl ik in gedachten verdiept de donkere trappen van de armelijke woning afdaalde, kwamen mij de woorden te binnen van Hem, den Grooten Menschenkenner en Eenigen Kindervriend: „Die van u zonder zonde is, werpe den eersten steen op haar!"

DE DUITSCHERS AAN DE BELGISCHE KUST.

Zwaar geschut in de duinen te Ostende. Ook deze foto geeft een uitnemenden indruk van de wijze waarop de Duitschers zich aan België's kust hebben genesteld.

DE DUITSCHERS AAN DE BELGISCHE KUST.

Marine soldaten tijdens de dagelijksche oefeningen in de duinen bij Ostende.